

MINNISRØÐA LØGMANSINS YVIR TEIM SJOLATNU

Öll kenna vit hugnan í heiminum. Hin flovandi kærleika, ið andar frá faðir og móður, systir og bróður.

Í hesum kærleika vórðu bondini vovin, ið knýttu okkum óloysiliga hvør til annan.

Her vórðu longslarnir skaptir, vónirnar um framtíðarlukku fírtar.

Hendan samrenning og samkensla, ið gror seg sterkari í hvørjum í heiminum, stóðgar ikki á gáttini, men veksur út til grannan, bygda-fólkið og landsmenn og mennist eisini her í hvørjum sum hin sterkasti táttur í livi okkara.

Tað er fólkið, tað er menniskjan, einstaklingurin eins og hin við blóðsins skyldskapi og felags korum og lagnu samanteggið mannafjöld í landinum, ið eigur størsta takið á okkum, ja, sum er sjálvt grundarlagið undir okkara tilveru bæði sum einstaklingur og sum partur av tjóðini.

Vit eiga soleiðis ikki bara rúm hjá hvørjum øðrum so langt, sum vit persónliga kennast, men vit hava so av samlivsins andadrátti, av kenning og vitskuni um, at vit øll innan fyrri ringin frá Sumba til Hattarvík- ar hoyra saman sum ein stór familja, drukkíð menning og norslu av góðskuni hvør til annan og av ábyrgdini yvir fyrri hvørjum øðrum, at vit veruliga eru vórðin ein partur av hvørjum øðrum.

Men um vit á gevustundum kenndu okkum sum ein, eru vit kortini í tí livandi livinum ein vera hvør seg hvør við sínari meining um innanhýsis mál og spurningar, og tann dráttur, sum stendur av hesum, kann ofta bera á brá av stríði. Men innast er tað kortini ikki so, men einast tekin uppá rembingar, ið eru treytin fyrri framhaldandi livi og vøkstri ætt eftir ætt.

Vit eru hóast hesar rembingar so fastknýtt saman, at tá ið ein fer burturúr, fer eitt saknar- og sorgarrensí gjøgnum okkum, sterkari sjálvi andi jú nærri tann farni hevur staðið okkum í barnaárnum, í skyldskapi, í persónligum vinarlagi og samveru og samstarvi.

Ög um ein av okkara — og her andar orðið »okkara« sína kenning tilfinning at hvørjum tað so er í familjuni Føroyum — ferst av vanlukku, ferst harúti á villini havi, í stríðnum fyrri dagligt breið fyrri seg og sini og landið, tá er tað okkum, sum saknarrenslíð og sorgin fara óvanliga fast og eynt um hjartarøtur okkara. Er tað ektamaðurin, faðir, sonurin, bróðurin ella alvinurin ið varð verandi harúti, kenst sjálvi andi sorgin og saknið tyngst og daprast, kenst sum sár, ið aldrin kunnu gróðast aftur.

Men tíðin mildnar øll sár. Hin Altvaldandi hevur í visdómi sínum givið konuni, børnunum og systkj- unum og øllum, ó vara av, næst-

ingum sum fjarum, evnini at uggest aftur og fata, at skilnaðarstundin eisini er ein gáva frá Honum.

Hesin dagur, dagurin til minnis um okkara gevu sjómenn, ber tí við hjá hvørjum einasta mansbarni her á landi og letur upp slúsurnar fyrri tí besta í okkum, samkensluni og eyndarhuganum og skapar í okkum stilli og eina hina vakrasta og kensluríkasta hátíð við tí inniliga undirtóna, ið ger, at »viðgingin veksur, um lívið er burtur.«

Teir fóru frá tí flógva hugna í heimi sínum. Teimum brunnu vívsins, móðurinnar og systkjanna skilnaðarkossir á kinn, tá ið teir á evstu stund stóðu harúti í havsins vanda og stríðdust tað seinasta yvirmenniskjaliga stríðið, men máttu lúta og uppliva ta gomlu froyinganna ásannan, at eingin kann byggja borð fyrri báru, tí feigdini kann eingin forða. Alt stendur í Hansara hondum. Hann ræður fyrri lívi og deyða. Tað var hansara kall, at teir vórðu verandi har úti í teirri koldu grov. Hansara vegir og vilji eru órannsakligir og okkum til besta. Heri og í vitanini um, at deyðin og skilnaðurin her á fold er eingin týning, men einast ein víðari gonga móti ævinleikan heimi, goymist hin stóri uggi og kelda, ið veitir kraftina at bera skilnaðin og sorgina við tolni uttan vónloysi, men í treystinum og vissuni at finnast aftur, har ið eingin deyði ella skilnaður eru meiri.

Tey, sum eftiri vóru heima, tá ið teir fóru út, hövdu í tankanum og sáluni verið við teimum, fylgt teimum, hvar ið teir fóru, og gyrt teir við hjartans góðu ynskjunum sínum og kærleika. Vitskan um hesa ósjónligu, men kortini so veruligu nærveru teirra kærastu var ríkið hjá teimum harúti og líkasum tók burtur fjarleikan, ið skilti, og gjørdi bakið og stríðið lættari og gav livi teirra ein sterkari dám og virðismálari innihald, enn tað annars vildi haft, um tey dyru bond og streingir heimanífrá ikki rukku út til teirra.

Teirra elskaðu vóru í huga teirra, og teirra sál sendi øllum sínum heima ta seinastu og kærastu heilsu og hjartans ynski um hjálp og varðveitslu.

Kenslan av hesum er hin kærasti dýrgripur og uggi teirra sum eftir sita við sakninum og sorgini — kenning av kærleika teirra, sum fóru.

Havið, okkara høvuðsarbeiðsøki, er veldugt, stórbart og dragandi í ódn sum í logn. Tað er ríkt og gávu milt, samstundis sum tað kann vera so kært og krevjandi.

Vit óttast og elska tað, øll. Vit skelva fyrri tí, men tó tolar tað okkum og dregur dastið av okkara brestu monnum at leggja út av nýggjum, ár aftaná á.

Ongantíð koma allir teir, ið hildu út, aftur.

Men okkara sjómenn vita, at so hevur verið og verður.

Teir fóru ikki og fara ikki avstað við bind fyrri sjón.

Teir vita, at so eru kostirnir. Og teir taka við hesum kostum.

Hvørt ár krevur havið eitt valalið av okkara sjógarpum.

Heldur ikki í ár komu allir heim aftur.

Eisini í ár kravdi tað sitt árliga gjald fyrri gávur sínar.

Teir av okkara gevu sjómönnum, ið vórðu verandi har úti í ár, vóru:

1. Ernst Simonsen, Seyrvági, 41 ár giftur fyrst hin 17. december 1958 við »Rógvukollu«.

2. Karmal Sigfred Olsen, Vestmanna, 29 ár, giftur, deyður hin 30. januar 1959 umborð á einum motorbáti.

3. Peter Albert Joensen, Vestmanna, 39 ár, giftur, deyður hin 30. januar 1959 umborð á einum motorbáti.

4. Richard Jacobsen, Sandvík, búði í Keypmannahavn, 30 ár, giftur fyrst við »Hans Hedtofte« um leið 1. februar 1959.

5. Ólavur Gudjónsson, Klakksvík, búði í Narsak, 16 ár, fyrst við Hedtofte« um leið 1. februar 1959.

6. Napoleon Jacobsen, Vági, 71 ár deyður 27. maj 1959 umborð á »Merkur«.

7. Hans Helenius Brimström, Tvörøyri, 18 ár, fyrst tann 23. september við »Hamranesi«.

Teir eru farnir, men liva kortini í millum okkum.

Minnini um teir skírast og gerast okkum dýrari í hvørjum, sum skilnaðari vónloysi firrast, minnini um tær vakrastu og hugnaligastu loturnar saman við teimum. Hesi minni, ið aldri kunnu strikast út, men standa eftir, tá ið tey eru gloymd, øll tey smærri og størri missljóðini, ið kunnu hava verið, ja, sum altíð í allari samveru menniskjanna millum kunnu taka seg upp, annaðhvørt talan er um hjún, foreldur og børn, vin-fólk ella næstringar og frændir.

Vit eru samlad her, komin saman at minnst teir, vísa teimum, landsins gævu sonum, okkara og landsins heiður.

Vit byggja høvur og biðja til hin Altvaldandi um troyst og ugga til einkjurnar, tey fadirleysu, foreldrini og unnuvernar, ið hinir ungu, sum aldri komu aftur, hövdu lagt ástir við.

Vit byggja høvur í djúpastu virðing og tókklæti og minnst teir og tann stóra skara, ið fyrst frammanundan teimum.

Guðs friður og miskun ríki yvir minni teirra og veri eftiri hjá okkum!

Lastvognskoyring

við vippu

Telefon 2346

Leivur Johannesen

Lutaseðlarnir til Hvíldarheimið Naina

ið vunnið hava:

Eitt lamb	2128
Ein divan	4506
Eitt kakkelborð	4041
Ein mannstroyggja	3184
Ein dukka	374
Eitt lamb	464
Ein termo-kanna	2516
Ein brod, dúkur I.	4091
Eitt foto í rammu	1614
Ein dup. el-kókari (LK)	2621
Ein brod, dúkur II.	4973
Ein sofapúta	348

Tey, ið hava vunnið, verða biðin um at venda ser til Hvíldarheimið við Lutaseðlinum.

Kunngerð

Ursliðið av basarinum fyrri hvíldarheimið varð hetta:

Basarurin 11511 kr. og lutaseðlarnir 5000 kr. Hjartaliga tókk fyrri góðar gávur bæði frá bygd og bý, fyrri tað stóra arbeiði, tit gjørdi, ið fyrri-reikaðu basarin og tókk til øll, ið komu at keypa.

Tórshavn h. 11. nov. 1959.

J. Joensen, próstur.

ØLL SLOG AV
MÁLING

STÓRT ÚRVAL
TAPET

LINOLEUM
CONGOLEUM
VILANYL
VINYL

HARDAR OG BLEYTA
Isoleringsplátur

Plasticplátur
Flisaplátur
Congowall

KOKUSLEYPARIR
KOKUSMÁTTUR
FORLEGGJARIR

VEGGJA- GÓLV-
TJØRUPAPP

RÚTAGLAS

GARDINSTENGUR
RULLUGARDINÚR

Poul Arne Poulsen
Tvørøyl

Haldið Sosialin